

חנוכת בית-הכנסת בבסיס משמר הגבול בבית לחם

הבה נישא לבנו אל אלוקי ישראל ונאמר יחד במעמד העילאי הזה את הפסוק: —

שמחנו כימות עניתנו שנות ראינו רעה!

כאשר פותחים בית-כנסת בבית-לחם — ולו בטכס צנוע זה — אין בכך משום אירוע שיגרתני. אין זה דבר של — מה-בכך, אין זה מקרה. מתחולל, מתהווה לעינינו מאורע בעל משמעות היסטורית במקום זה. בשעה זו.

בית לחם אפרתה, עיר, מקום בכייתה של רחל אמנו, רחל המבכה את בניה, רחל שמאנה להינחם על בניה כי איננו. ואליה, לרחל אמנו ברצוני לפנות: — הגנו לא רק לאמר אליך, במעמד הקדוש הזה, בשעה הרמה הזאת, לא רק לאמר, אלא להודיע לך מתוך מעשנו היום, כי אכן יש שכר לפעולתך, הנה שבו בנים לגבולם והנה קם משמר לגבול והנה בחיקו ס"ת, לכן מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, רחל אמנו האהובה.

בואי ואספרי לך, מימי דיכוי מרד בר כוכבא, אלף ומאות רבות בשנים עברו; ומאז, אף יהודי לא התישב בעירך, לא נטע אוהלו סמוך לקברך, ולא פתח ביכ"ו. מזה אלף ומאות רבות בשנים ישבת גלמודה, חיכית בבכי תמרוריך ובניך בארצות פזוריהם גם הם חיכו בבכי תמרורם, חיכית אמנם חזרו זה עשרות בשנים לארצם — מולדתם, אבל, ובכל זאת עד בית-לחם לא הגיעו כאילו לא העזו, כאילו קשה היה להם לבוא עדייך, מעגל מעגל זה של בית-לחם ממוקם באחריתה של דרכנו הארוכה, כאילו מעגל בית-הלחמי נמצא בסוף ובקץ הימים! את, שעל ברכי קברך נולד דוד, דוד משיח ה', את שציפית, שקיווית לתשועה, את נשאת גלמודה בוכה, אלף ומאות בשנים.

והיום היום, שמעי, קול דודי הנה זה בא.

את זוכרת, את האגדה המספרת על בואו של מלך המשיח ושמך מנחם שיבוא (ואני מצטט מן המדרש) "מן בירת מלכא בבית-לחם יהודה ושמך מנחם"!

ושמך מנחם!?! — שמעי — נא, הרבה שמות למשיח צדקנו ועדים אנחנו שהרבה שלבים להתגלויותיו, קמעא, קמעא, אבל מה נאה, מה הולם לנקוב כאן לא רחוק מקברך, בשמו של מנחם.

הלוא זו כל בעייתך וזהו כל עיצבונך שאת, רחל, ממאנת להנחם! הפעם, ובכל הרצינות, רחל אמנו, בואי לקחת חלק בשמחת בניך השבים, שמעי-נא לקול המנחם.

מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה

הרב א. חזן

רב המשטרה ובתי הסוהר